

Inges Kattehjems deltagelse i retsudvalgsmøde torsdag den 11. februar 2010 kl. 15.00 – 15.15

Inges Kattehjem arbejder primært med internatsdrift, og det drejer sig kun om katte. Vi er landets største, og vi formidler årligt 3500 katte fra vores afdelinger landet over. Det er derfor ikke unormalt, at der dagligt indleveres 15-20 katte, og ikke mindst kommer der det samme antal ud i nye hjem hver dag.

Som pionerer og med 40 års erfaring har vi opbygget – synes vi selv – en effektiv, praktisk og ikke mindst økonomisk arbejdsgang, der tager højde for personale, arbejdsmiljø og ikke mindst kattene.

Et internats fornemste opgave er at skaffe de katte, der venter på nye hjem, en ny familie så hurtigt som muligt. Ingen internater ønsker at beholde dyrene længere tid end højest nødvendigt, da det er både dyrt og arbejdskrævende. Internatet skal med andre ord blot opbevare katten på en hensigtsmæssig måde, til en ny familie melder sig. Det er her meget vigtigt at forstå forskellen på at vente og at leve: I et opdræt lever katten sit liv, og her er man nødt til at tage mange forskellige forhold i betragtning for, at den har et godt liv. På et internat venter katten i en ultra kort periode af sit liv på at få en ny familie, som internatet skaffer den på kort tid. Der er stor forskel på arbejdsgangen i hhv. et opdræt, som denne bekendtgørelse beskæftiger sig med, og et internat, som desværre bliver indbefattet af den.

Vi har været med ved bordet i justitsministeriet og diskuteret bekendtgørelsen med både embedsmænd og andre dyreværnsforeninger, og vi har fået det indtryk, at kendskabet til praktisk katteværnsarbejde og internatsdrift, dvs. grundlaget for bekendtgørelsen, ikke er godt nok, hvorfor den primært drejer sig om arbejdsgangen i et opdræt.

Vi har ikke kendskab til og har aldrig hørt om, at der på dyreværnsinternater har været problemer, som retfærdiggør denne bekendtgørelse. Desuden er alle internater selvfølgelig underlagt dyreværnsloven. Vi er som udgangspunkt altid glade for, at politikerne ønsker at højne dyrevelfærden, men det er utilfredsstillende, at effektivt arbejde skal forhindres pga. lovgivning, som ikke er nødvendig for os.

Her følger to eksempler:

§ 16: Kattenes opholdsrum skal være forsvarligt indrettet og skal i størrelse og indretning tilgodese dyrenes behov for bevægelse og naturlig udfoldelse. Kattenes opholdsrum skal indeholde et beriget miljø, der som minimum består af legeredskaber, mulighed for at søge skjul og hvæsse kløer. Katte skal have mulighed for at udnytte opholdsrummets højde i flere niveauer.

Stk. 2. Når kattene opstaldes i andre bygninger end private boliger, skal kattene opstaldes i bure. Bestemmelserne vedrørende kattenes opholdsrum finder tilsvarende anvendelse på kattenes bure.

Stk. 3. Det er ikke tilladt at opstalde fertile hankatte i bur.

Vores kommentar til Stk. 3: Hvad med en nythjemskat på et internat? Her bør absolut indføres en undtagelse for internater. En fertil hankat, som indleveres på internatet en søndag, er nødt til at stå i bur, før dyrlægen kan neutralisere den om mandagen.

§ 24: Kattenes opholdsrum må ikke være mindre end 1,25 m langt og 1,0 m bredt og skal opfylde følgende minimumskrav:

- 1) Enkelt fertil hankat: 6,0 m².
- 2) Enkelt kat: 1,25 m².
- 3) Op til to voksne katte: 3,0 m².
- 4) Op til tre voksne katte: 6,0 m².
- 5) Op til 6 voksne katte: 12,0 m².

Stk. 2. Minimumshøjden i opholdsrummet skal være 1,80 m.

Stk. 3. Hvis der opstaldes flere end 6 voksne katte, skal der være mindst 1,0 m² yderligere pr. dyr end anført i stk. 1, nr. 5.

Stk. 4. Der må ikke opstaldes flere end 10 voksne katte i et opholdsrum.

Stk. 5. Voksne katte efter stk. 1, 3 og 4, kan erstattes med killingskuld. En voksen kat svarer til et kuld killinger.

Stk. 6. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse ved midlertidig opstaldning og isolation i op til 14 dage.

Stk. 7. Ved opstaldning af flere katte og killinger i samme opholdsrum, skal der være mindst én kattebakke pr. voksen kat eller kuld killinger og et tilstrækkeligt antal sove- og foderpladser.

Vores kommentar til paragraf 24: I paragraf 24 går det desværre helt galt, da denne paragraf slet ikke tager hensyn til, at et internat tilbyder katten midlertidigt ophold og **ikke** permanent ophold; grundlæggende set forskellen på at vente og at leve. Ganske vist fortæller stk. 6, at de første to krav ikke gælder ”midlertidigt ophold”, men grænsen er sat ved kun 14 dage. Vi ved pr. erfaring, at det kan tage længere tid at finde en kat et nyt hjem, og kattene trives udmærket i bure i op til 30 dage.

Internatet skal jo ikke opstalde katten, men vi opbevarer den hensigtsmæssigt, mens den venter på at få et nyt hjem. 30 dage ud af et helt katteliv på 20 år er ikke længe, og diskussionen om løbegårde og burstørrelser er derfor helt irrelevant. Først efter 30 dage mener vi, at internatet skal kunne tilbyde løbegård og andre aktiveringsmuligheder.

Desuden er resten af kravene heller ikke relevante på et internat; f.eks. skal internatet have mulighed for at huse mere end ti bure i samme rum, som stk. 4 ellers forbyder. Alt i alt savner vi en skarp sondring mellem midlertidigt ophold og permanent ophold; dvs. forskellen på et internat og et opdræt. Grænsen skal sættes for 30 dage. Desuden er der total begrebsforvirring i forhold til udtrykket ”kattens opholdsrum”: Menes der gulvareal, bur eller? I følge denne lovtekst må kattene ikke gå i det lokale, hvor burene/opholdsrummene er – men gerne i en løbegård.

Vi vil kraftigt opfordre til, at man får styr på disse definitioner. Løsningen er helt at undtage stk. 1 – 5 og 7 for midlertidigt ophold i op til 30 dage, og derved give internaterne lov til at opbevare kattene, som venter på nye hjem, på fornuftig vis som hidtil. Husk at de blot venter en ultra kort tid af liv – de lever ikke deres liv på internatet som i opdrættet.

Hvis internater tvinges til at investere i at opfylde alle disse krav, som drejer sig om opdræt, har vi ikke længere økonomi til at hjælpe det høje antal katte ud i nye hjem, som vi gør nu. Og hvem hjælper vi så?